

A sunburst background with rays emanating from the center, creating a bright, glowing effect.

Чудесни

ЖИВОТИЊСКИ
Другари

За Дарси Литли

Посебно хвала Валери Вајдинг

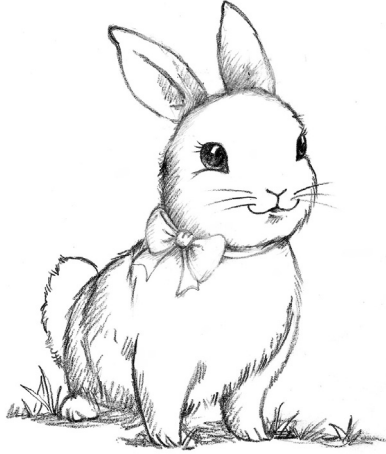
Naslov originala

Daisy Meadows
Lucy Longwiskers Gets Lost

Text copyright © Working Partners Ltd 2014
Illustration copyright © Orchard Books 2014

First published in 2014 by Orchard Books

Translation copyright © 2016 za srpsko izdanje, LAGUNA

Дуња Дугобркић је отета

Дејзи Медоуз

Превела
Александра Чабраја

■ Laguna ■

Блистава кућа

Дивља ружа

Златанина пећина

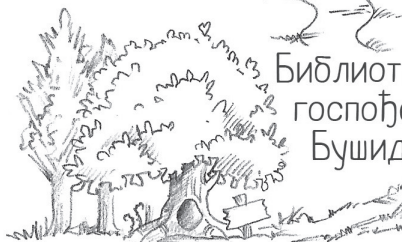
Сунчана
пољана

Кафе Печуркас

Печуркина
чистина

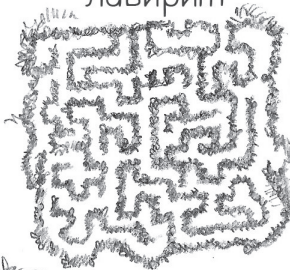

Библиотека
госпође
Бушидрвић

Дрво
другарства

Лавиринт

Сребрно врело

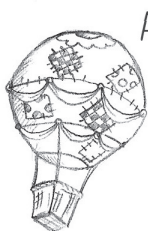

Густиш
љутића

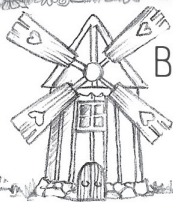

Светионик

МАПА ДРУГАРСКЕ ШУМЕ

Асов
авио-превоз

Ветрењача

Проналазачка
радионица
госпоина Мудроперића

Кућа
Мрљокуцића

Дрво обиља

Пенушави водопади

Бродић
Перокљунића

Воденица

Улаз у
пећине

Мочвара

Грозанин
торањ

Умеш ли да чуваш тајну?

Знала сам да умеш!

Испричаћу ти причу о чудесној шуми.

Пођи одмах са мном до старога храста.

У његовом стаблу крију се тајна врата!

Доживећемо пустоловине ко̂ из бајке старе,

и упознати чудесне животињске другаре!

Воли ше

Маца Злашана

Садржај

ПРВО ПОГЛАВЉЕ: Златни посетилац	9
ДРУГО ПОГЛАВЉЕ: Чудесно дрво	21
ТРЕЋЕ ПОГЛАВЉЕ: Другарска шума	33
ЧЕТВРТО ПОГЛАВЉЕ: Грозана	47
ПЕТО ПОГЛАВЉЕ: Отмица зечице!	59
ШЕСТО ПОГЛАВЉЕ: Господин Мудроперић	69
СЕДМО ПОГЛАВЉЕ: Растривач Богита	79
ОСМО ПОГЛАВЉЕ: Чувај се, Грозана!	93

ПРВО ПОГЛАВЉЕ

Златни посетилац

Љиља Душић је изашла у велику башту и удахнула мирис орошене траве. У даљини се, наслоњен на густиш стабала, налазила шупа коју су њени родитељи претворили у болницу за животиње „Пружена шапа“.

Љиља је навукла прслук преко пругасте зелене хаљине и покупила корпу с

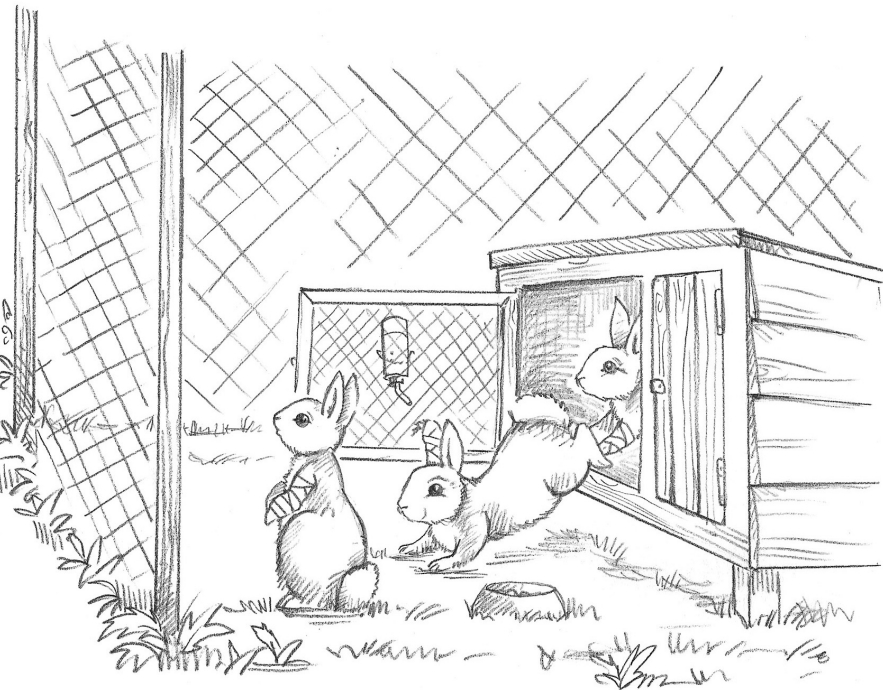

листовима зелене салате која је стајала поред задњих врата. Пребацивши је преко руке, дошетала је до великог поља ограђеног жицом. На крају поља налазио се кавез са кућицом.

„Време је за доручак!“, позвала је Љиља. Из кућице се помолила ружи-
часта њушкица са брковима, а затим
још једна. Ускоро су према Љиљи ска-
кутала три зеца. Два су имала заво-
је на шапама а трећи превијено уво.
Љиља је отворила кров кавеза и уба-
цила листове зелене салате у чинију.

„Једите“, прошапутала је. Њена тамна коса ошишана на паж фризуру пала јој је преко лица и Љиља је задену иза уха, желећи да гледа зече-ве како грицкају салате. *Скоро су се већ ојоравили*, помислила је. *Ускоро ће бићи сиремни да се враће у своју јазбину.*

Изненадно кретање у низу кућа преко пута привукло је Љиљину пажњу. Једна врата су се отворила а кроз њих је изашла је плавокоса девојчица у тексас шортсу, хеланкама и ружичастом дуксу са капуљачом.

Љиља се насмеши. То је била Јеца Шумић – њена најбоља другарица!

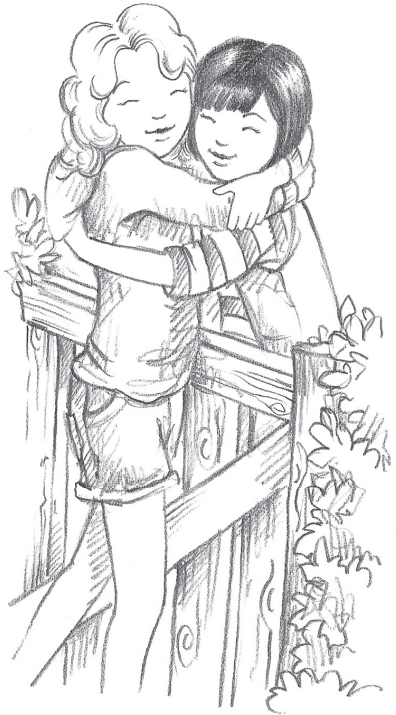

Погледавши да ли је пут чист, Јеца је појурила ка капији баште. Насмешила се кад јој је Љиља потрчала у сусрет.

„Први дан распуста!“, рекла је Јеца док су се две другарице грлиле. „Знаш шта би учинило ово лето стварно дивним? Помагање у болници сваки дан!“

Као и Љиља, Јеца је обожавала животиње и уживала је што станује преко пута породице Душић.

Љиља пљесну рукама. „Онда хајде да почнемо! Управо сам нахранила зечеве, али и осталим животињама такође треба доручак.“

Девојчице су прошле густиш стабала у коме су Душићи чували повређеног јелена. Једна нога му је била у гипсу.

„Тата му је јуче наместио ногу“, објаснила је Љиља. „Ја сам му помагала.“

„Изгледа да си добро обавила посао!“ Јеца потапша џеп свог шортса, у коме је држала свој блокчић за цртање и оловку. „Ја ћу га касније нацртати.“

Ушле су у шупу, по којој се ширио мирис чистог сена и свеже пиљевине.

Госпођа Душић је стајала крај кавеза.

„Управо ми треба ваша помоћ!“, рекла је са осмехом. Фармерке јој бежу угуране у пар блатњавих дубоких ципела, а тамна коса била јој је смотана у неуредну пунђу. „Можете ли да нахраните ове лисичиће уместо мене?“, упитала је. „Сиротани су пронађени сасвим сами.“

Љиља навуче пар дебелих рука-
вица а Јеца завуче руку у џеп и узе
траку за косу како би везала своје
плаве увојке.

Биле су спремне за посао!

Ускоро су младунци лисице жедно
пили из бочица за храњење, баш
као бебе! Када су завршили, Љиља
је унела време храњења у болнички
компјутер.

„Можете ли да напуните боце с
водом у кавезима, молим вас?“, пита-
ла је госпођа Душић. „У свима осим
последњег – тај је празан. Ја идем да
погледам мале јазавце. Веома су срећ-
ни у јазбини коју смо им направили.

